

HOOFDREDACTEUR-VERSLAGGEVER.

Hoewel de sop de kool niet waard is en hoewel ik weinig vrees koester, dat er velen zullen zijn, die gelooven, dat ik in de algemeene vergadering de zotternij geuit heb, die de hoofdredacteur van ons orgaan mij toedicht, meen ik toch beter te doen wat daaraan scheef is recht te zetten. Ik heb niet beweerd, dat het er niets toe doen zou of een bepaald voorstel al of niet onzinnig is; ik meen, dat de heer VAN RIJNBEEK dit had kunnen begrijpen of ten minste had behooren te veronderstellen. Doch toen de heer KOCH zonder behoorlijke argumentatie het punt in kwestie meende te kunnen afdoen door het niet veel emphaze voor onzin te verklaren, heb ik geroepen, dat dat geen argument was: „Wat maakt het uit of gij het onzin vindt.” Ik geloof niet, dat deze reactie zoo onjuist is, wanneer iemand, ten spijt van zijn groote „bezadigdheid”, zich voldoende vergeet om zich een dergelijke, beleedigende krachtterm te laten „ontvallen”.

Overigens zou er aan het uitermate subjectieve en tendentieuze stukje (het woord verslag is hier zeker misplaatst) van den hoofdredacteur nog heel veel meer verbeterd kunnen worden. Wij kunnen dat meen ik evengoed nalaten. Straks komen de handelingen dezer vergadering uit, die ieder, die het verhandelde kunnen wil, een juister inzicht zullen geven. Ik sprak den dringenden wensch uit, dat ieder lid der maatschappij die met aandacht en zonder vooroordeel lezen moge en dan niet nalate het stukje van den heer VAN RIJNBEEK ter vergelijking nog eens te herlezen. Menigeen, die nu nog niet begrijpt, waarom het hoofdbestuur een eigen, door de maatschappij benoemde, redactie van haar orgaan onontbeerlijk acht, zal dan, naar ik hoop het goed recht van dien wensch wat beter gaan inzien. Er zal bij de behandeling der voorstellen in tweede instantie zeker nog wel aanleiding zijn hierop terug te komen.

H. G. HAMAKER.

NASCHRIFT.

1. Ik herhaal, dat ik collega HAMAKER's uitroep heb weergegeven, zoo als ik dien gehoord heb, maar ik neem gaarne aan, dat hij dien bedoeld heeft zooals hij dien hierboven weergeeft.

2. Wat niet strookt met eigen inzichten en opvattingen, dat acht men in tegenstanders natuurlijk tendentieuus, -en subjectief. Menigeen zal nu uit collega HAMAKER's uitlating den verkeerden indruk krijgen, dat het hoofdbestuur een eigen redactie van het Maatschappij-orgaan wenscht, om geen critiek meer te hooren. Dat kan toch waarlijk de bedoeling niet zijn?

G. VAN RIJNBEEK.

PHYSIOLOGISCHE BEPALING VAN DE WAARDE VAN GENEESMIDDELEN.

Collega J. KOOPMAN maakt het zich wèl gemakkelijk door over de prognose der physiologische waardebepaling niet te willen spreken, hoewel het hierom juist gaat. Immers mijn opmerking omtrent de toekomst van deze methode gaf hem zijn protest in de pen, en hij ontleende er ook het opschrift van zijn ingezonden stuk aan.

Hij moet mij dus ten goede houden dat ik mij wel er toe bepaal en niet inga op vragen als: wat men van adrenaline weet, hoe men er aan komt, waar het ontstaat en of er nog andere werkzame bestanddeelen in de bijnier zitten, die, dit wil ik niet verzwijgen, het bewijs leveren dat hij niet zulk een diletant op pharmacologisch gebied is als hij in zijn bescheidenheid wil doen gelooven.

Ik moet opmerken, dat ik mij niet bewust ben in de aankondiging van prof. STORM VAN LEEUWEN's boek iets te hebben gezegd, hetwelk collega KOOPMAN recht zou geven tot de veronderstelling, als zou ik de meening koesteren dat men physiologische onderzoekingen door chemische kan vervangen. Maar daar gaat het trouwens niet om. De physiologische bepaling van de waarde — of om met prof. STORM VAN LEEUWEN te spreken — van de *sterkte* van dierlijke en plantaardige preparaten is een hulpmiddel,